

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΛΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΕΥΧΗΣ

εικονογράφηση

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗ-ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η Χρυσούλα Λουλοπούλου γεννήθηκε στη Δράμα το 1962. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Σήμερα ζει στην Καρδίτσα, ενώ μετά από είκοσι εννιά χρόνια στην Εκπαίδευση, εργάζεται πλέον στον Δημόσιο Τομέα.

Το πρώτο της μυθιστόρημα «Η Πρώτη Ευγενική Αλήθεια» (Εμπειρία Εκδοτική) εκδόθηκε το 2002 και το δεύτερο «Ο ψίθυρος του Θεού στο αυτί μου» (Εκδόσεις Επέκταση) το 2008. Ετοιμάζει την πρώτη της ποιητική συλλογή, με τίτλο «Κόκκινος πίδακας».

Συνεργάστηκε με το διαδικτυακό κυπριακό περιοδικό Mag Newspaper, <http://www.themagmedia.com>

E-mail επικοινωνίας: chrislou62@hotmail.com

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΛΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΕΥΧΗΣ

Εικονογράφηση
ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗ-ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Χρυσούλα Λουλοπούλου, Το δέντρο της αθηθινής ευχής
ISBN: 978-618-5040-04-8
Μάρτιος 2013

Εικονογράφηση:
Ευτυχία Κουκουζέλη-Δημακοπούλου, eutixia.koukouzeli@yahoo.gr

Σύνθεση εξωφύλλου:
Κωνσταντίνα Χαρχαβάνη, k.charlavani@gmail.com

Επιμέλεια-Διορθώσεις:
Ευρυδίκη Αμανατίδου, <http://evriam.blogspot.gr>

Σελιδοποίηση:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου, <http://www.facebook.com/iraklis.lampadariou>

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό. Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Μια φορά κι έναν καιρό, οι άνθρωποι παραπονέθηκαν στον Θεό πως είχαν πολλή βάσανα. Γι' αυτό κι εκείνος που τους αγαπούσε πολύ, έσπειρε ένα μαγικό δέντρο για να τους βοηθήσει. Το δέντρο αυτό πραγματοποιούσε από μία ευχή στον καθένα.

Στην κορυφή του Μαγικού Βουνού έστεκε μόνο του, τεράστιο, μεγαλόπρεπο και πάντα θαλερό το δέντρο. Τρεις άνθρωποι χρειάζονταν για ν' αγκαλιάσουν γύρω-γύρω τον κορμό του. Πυκνή φυλλώσιιά το σκέπαζε σαν κομψό στρογγυλό καπέλο. Πανέμορφα λουλουδία στόλιζαν τα κλαδιά του. Λουλουδία που σκορπούσαν μια υπέροχη ευωδιά κι άλλαζαν χρώμα με το φως του ήλιου. Με το φως της αυγής ήταν φούξια, με το φως του μεσημεριού γαλάζια και με το φως του δειλινού πορτοκαλί.

Ένας μεγαλόσωμος άνδρας έμενε μέρα νύχτα άγρυπνος φύλακας σιμά του. Αυτός ήταν που φρόντιζε να πηγαίνουν ένας-ένας οι άνθρωποι κοντά στο δέντρο για να κάνουν την ευχή τους. Γιατί ήταν αμέτρητοι αυτοί που ήθελαν να του ζητήσουν κάτι. Είχε φτάσει η φήμη του στα πέρατα του κόσμου και άνθρωποι κάθε ηλικίας, απ' όλες τις φυλές, ξεκινούσαν γεμάτοι ελπίδα για να το επισκεφτούν. Ο καθένας είχε κι από ένα πρόβλημα. Στεκόντουσαν όλοι στην ουρά και περίμεναν υπομονετικά να έρθει η σειρά τους.

Το δέντρο άκουγε προσεκτικά τι είχαν να του πουν κι όταν τελείωναν, κουνούσε τα φύλλα του για να τους δείξει ότι κατάλαβε. Στον κορμό του σχηματιζόταν ένα χαμόγελο σαν ένδειξη ότι η ευχή τους θα πραγματοποιηθεί αμέσως. Όλοι έφευγαν από κει ευχαριστημένοι και γελαστοί. Και το δέντρο, καλόψυχο κι ευαίσθητο, χαιρόταν που βοηθούσε τους ανθρώπους.

Όμως με τα χρόνια, το μαγικό δέντρο άρχισε να μαραζώνει από τα τόσα βάσανα που άκουγε κι από τα δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια των ανθρώπων στις ρίζες του. Τα φύλλα του έχασαν το χρώμα τους κι έπεφταν. Έτσι ο φύλακας ανακοίνωσε στον κόσμο με πολλή λύπη πως μάλλον ερχόταν το τέλος του αγαπημένου δέντρου. Πως, όποιος ήθελε να πραγματοποιηθεί η ευχή του, έπρεπε να βιαστεί.

Δυο μικροί, ο Θοδωρής και ο αδελφός του ο Φώτης, άκουσαν το νέο και αποφάσισαν να κάνουν αμέσως το μακρύ ταξίδι. Ήταν παιδιά φτωχά που ζούσαν σ' ένα χωριό. Είχαν και μια αδερφούλα, την Πελαγίτσα.

Η Πελαγία γεννήθηκε με κλειστά μάτια που ποτέ δεν άνοιξαν για να δουν τον κόσμο. Ποτέ το κοριτσάκι δεν αντίκρισε τον ήλιο, το ουράνιο τόξο, τα πουλιά, τ' αστέρια, τα λουλούδια, τις πεταλούδες, τη θάλασσα, τα πρόσωπα των συγγενών της. Κανένας όμως

δεν την άκουσε να παραπονιέται, αντίθετα ήταν πάντα γελαστή. Οι γονείς και τα αδέλφια της μιλούσαν για το κάθε τι και το κορίτσι ένιωθε πως έβλεπε ό,τι κι εκείνοι.

«Ναι, ναι, είναι σαν να βλέπω τη θάλασσα έτσι που κυματίζει! Βλέπω τα χρώματα των λουλουδιών! Βλέπω και τις ακτίνες του ήλιου έτσι που μπαίνουν από το παράθυρο!» έλεγε και η μαμά της δάκρυζε κρυφά.

Τα αδέλφια της σκεφτόντουσαν κάθε ημέρα πώς μπορούσαν να ανοίξουν ξανά τα μάτια της Πελαγίτσας ώσπου:

«Εμείς με τον Φώτη το αποφασίσαμε! Θα πάμε στο δέντρο των ευχών να ζητήσουμε να γίνει καλά η αδερφή μας!» ανακοίνωσε στην οικογένεια μια μέρα ο Θοδωρής, που ήταν πιο μεγάλος.

«Όχι! Αποκλείεται!» διαμαρτυρήθηκαν έντονα οι γονείς τους. «Είναι πολύ μακρινό το ταξίδι κι έχει ένα σωρό κινδύνους στον δρόμο! Αν πέσετε στα χέρια του Δράκου της Ζήλειας και σας κάνει κακό,»

«Μην ανησυχείτε! Θα προσέχουμε! Κι εγώ υπόσχομαι να προστατεύω τον Φωτάκη μας, έννοια σας! Φανταστείτε να τα καταφέρουμε και όταν γυρίσουμε, η Πελαγίτσα μας να βλέπει» είπε ο Θοδωρής.

Οι γονείς δεν μπόρεσαν να φέρουν αντίρρηση. Έτσι τα παιδιά πήραν την ευχή τους

για καλό δρόμο, γέμισαν το καθένα από ένα σακίδιο με τρόφιμα και τους φίλησαν όλους.

«Σταθείτε!» φώναξε η μητέρα τους λίγο πριν ξεκινήσουν. «Μην ξεχνάτε πως υπάρχει μια γέφυρα που για να την περάσετε και να πάτε στο Μαγικό Βουνό, πρέπει να κάνετε ένα δώρο στη Νεράιδα της Καλοσύνης που κατοικεί εκεί. Να, πάρτε αυτή την πίτα που έφτιαξα με χόρτα από το περιβόλι μας! Δυστυχώς δεν έχουμε χρήματα για να της κάνουμε καλύτερο δώρο...»

«Κι εγώ θέλω να της στείλω κάτι!» είπε η Πελαγίτσα και πρώτη φορά την είδαν θλιμμένη. «Πολύ θα ήθελα να μην κάνετε τέτοιο κόπο! Σας αγαπώ και σας ευχαριστώ τόσο πολύ! Και τη Νεράιδα την αγαπώ, τόσες ιστορίες που έχω ακούσει για εκείνη! Να της δώσετε ένα φιλί από μένα! Κι αυτό το τριαντάφυλλο από τα μωσχομυριστά του κήπου μας. Ποιος ξέρει! Ίσως κάποτε μπορέσω να πάω να τη συναντήσω κι εγώ! Να γυρίσετε γρήγορα!» κι ένα δάκρυ κύλησε απ' τα μάτια της και πότισε το τριαντάφυλλο.

Μέρες πολλές τα δυο αγόρια περπατούσαν ασταμάτητα. Τis νύχτες ξεκουράζονταν και το άλλο πρωί ξεκινούσαν πάλι βιαστικά, να προλάβουν το μαγικό δέντρο πριν μααραθεί. Στον δρόμο συναντούσαν πολλούς ανθρώπους που επέστρεφαν από την επίσκεψή τους στο δέντρο. Άλλοι ήταν χαρούμενοι κι άλλοι

σκυθρωποί. Συχνά, αυτοί οι ξένοι μεταξύ τους, γινόντουσαν μια παρέα κι έτρωγαν μαζί, συζητώντας.

«Εσείς γιατί είστε ληημένος,» ρώτησε ο μικρός Φώτης έναν κύριο που καθόταν σκεφτικός.

«Ζήτησα από το μαγικό δέντρο να μου δώσει πολλά χρήματα. Μου τα έδωσε, πράγματι! Οι τσέπες μου γέμισαν λίρες καθώς κατέβαινα το βουνό. Όμως λίγο παρακάτω, ήταν κρυμμένοι ληστές και μου τις έκλεψαν όλες! Τι να τα κάνεις τα λεφτά αφού μπορούν να σου τα κλέψουν; Πολύ λάθος ευχή διάλεξα, δυστυχώς!»

«Εσείς, γιατί κλαίτε,» ρώτησε ο Θεωδωρής μια κυρία.

«Αχ, παιδί μου, κι εγώ δεν πρόλαβα να χαρώ αυτό που ζήτησα», απάντησε η γυναίκα. «Το δέντρο μού υποσχέθηκε πως, όταν θα επέστρεφα στο σπίτι μου, θα το έβρισκα ολοκαίνουριο και πολύ μεγαλύτερο. Ήμουν ενθουσιασμένη που θα ζούσα επιτέλους σε ένα ωραίο σπίτι, αλλά μόλις πριν λίγο έμαθα πως αρρώστησε βαριά το παιδί μου. Τι το θέλω το όμορφο σπίτι όταν δεν είναι καλά ο γιος μου που λατρεύω; Αχ, λάθος ευχή διάλεξα κι εγώ! Η υγεία είναι πάνω απ' όλα! Να είμαστε καλά εμείς και η οικογένειά μας, αυτό είναι το πιο σημαντικό!»

Ο Θοδωρής και ο Φώτης άκουγαν προβληματισμένοι τις ιστορίες και τις σκεφτόντουσαν σ' όλο τον δρόμο. Κάποτε, έφτασαν μπροστά σ' έναν γκρεμό. Ήταν το μόνο που τους χώριζε από το Μαγικό Βουνό.

«Πώς θα περάσουμε απέναντι,» αναρωτήθηκαν απογοητευμένοι.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε μπροστά τους μια πανέμορφη κοπέλα και τους μίλησε με γλυκιά φωνή.

«Τι σας φέρνει στα μέρη μας, καλά μου παιδιά,»

Οι δυο μικροί κατάλαβαν πως είχαν μπροστά τους τη νεράιδα της Καλοσύνης. Ήταν πανέμορφη, με μακριά ξανθά μαλλιά, ντυμένη με ένα ολόλευκο φόρεμα κεντημένο με ροζ κλωστή. Στον λαιμό της φορούσε ένα υπέροχο περιδέραιο με ένα σκούρο πράσινο πετράδι. Στο χέρι της κρατούσε ένα ραβδί που στην κορυφή του αστραποβολούσε ένα αστέρι καμωμένο από πολύτιμες πέτρες.

Τα αδέλφια έκαναν ευγενική υπόκληση και πήγαν κοντά της.

«Καλή μας Νεράιδα, ερχόμαστε από τόπο μακρινό. Πηγαίνουμε στο δέντρο των ευχών να ζητήσουμε να γίνει καλά η τυφλή αδερφή μας. Ορίστε! Η μητέρα μας σου στέλνει πίτα που έφτιαξε με τα χεράκια της και η Πελαγίτσα, η αδερφή μας, σου στέλνει ένα κόκκινο

τριαντάφυλλο από τον κήπο μας», είπαν κι ακούμπησαν στα χέρια της τα φτωχικά δώρα.

Η Νεράιδα χαμογέλασε, δοκίμασε την πίτα, μύρισε το τριαντάφυλλο, και είπε: «Είναι τα καλύτερα δώρα που μου έχουν κάνει! Να πείτε στη μαμά σας πως είναι πολύ καλή μαγείρισσα, πως αυτή είναι η νοστιμότερη πίτα που έχω φάει! Και στην Πελαγίτσα να πείτε πως αυτό είναι το ωραιότερο τριαντάφυλλο που μύρισα ποτέ!»

«Η Πελαγίτσα μας το πότισε με ένα δάκρυ της όταν μας το έδωσε», είπε θλιμμένος ο Φώτης. «Θέλει κάποτε να μπορέσει να έρθει να σε δει! Σε αγαπάει τόσο!»

Η Νεράιδα συγκινήθηκε κι ένα δάκρυ κύλησε απ' τα όμορφα μάτια της που κοίταζαν σοβαρά τα δυο παιδιά.

«Αυτόν τον γκρεμό που συνορεύει με το Μαγικό Βουνό μπορούν να τον περάσουν μόνον όσοι έχουν καλό σκοπό. Κι εσείς έχετε τον πιο όμορφο σκοπό που άκουσα ποτέ. Θα περάσετε λοιπόν, και για να σας βοηθήσω και να σας ευχαριστήσω για όσα μου φέρατε, θέλω να σας δώσω αυτό!» είπε η Νεράιδα και, βγάζοντας το περιδέραιο που φορούσε, το πέρασε στον λαιμό του έκγληκτου Θοδωρή. «Είναι το μαγικό περιδέραιο της Δύναμης. Εσύ, που είσαι ο μεγαλύτερος, θα το φοράς μέχρι να φτάσετε πίσω στο σπίτι σας. Και τότε θα το φορέσεις στην Πελαγίτσα για να γίνει καλά.

Και θα γίνει καλά! Σας το υπόσχομαι! Η ευχή σας είναι σαν να πραγματοποιήθηκε ήδη. Μπορείτε να κάνετε άλλη ευχή, αφού φτάσατε ως εδώ. Εμπρός, λοιπόν, περάστε! Στο καλό! Και μη φοβάστε τίποτε! Το περιδέραιο της Δύναμης σας προστατεύει» είπε και κουνώντας το μαγικό ραβδί της, ευθύς δημιουργήθηκε μια γέφυρα.

«Ευχαριστούμε, ευχαριστούμε πολύ για όλα» είπαν με ευγνωμοσύνη τα παιδιά και πέρασαν απέναντι με ασφάλεια, στους πρόποδες του Μαγικού Βουνού.

Ήταν μεγάλη η ανηφόρα και τα αδέλφια βάδιζαν σιμά με άλλους ανθρώπους. Συνέχιζαν όμως, γιατί η χαρά τους ήταν πολύ μεγάλη. Η Πελαγία θα γινόταν καλά!

Κάποια στιγμή, κουρασμένα, στάθηκαν να ξεποστάσουν στη ρίζα ενός δέντρου. Ξάφνου, ξεπρόβαλλε εμπρός τους ένας τεράστιος δράκος με πράσινα άγρια μαλλιά και απαίσια πεταχτά δόντια.

«Μπα, μπα, μπα, τι βλέπω! Δυο παιδάκια χωρίς γονείς, μοναχά τους στις ερημιές; Τι γυρεύετε; Δε σας είπαν πως τριγυρνάει εδώ γύρω ένας πεινασμένος δράκος; Για να δω τι έχετε στα σακούλια σας! Θέλω τις λιχουδιές σας, ζηλεύω» είπε με την τρομερή του φωνή.

«Δε σε φοβόμαστε» απάντησε ο Θοδωρής νιώθοντας τη δύναμη του φυλαχτού που είχε στον λαιμό του. Μεμιάς πέταξε στον Δράκο

της Ζήλειας τα σακίδια με τα φαγητά κι εκείνος τα έκανε μια χαψιά στο λεπτό.

«Μμμμ, τι νόστιμα φαγητά! Έχετε τίποτα άλλο; Αλλιώς, δε σας αφήνω να περάσετε! Εη, τι βλέπω! Τι φοράς στον λαιμό σου, εσύ ο μεγάλος; Τι φανταστικό περιδέραιο είναι αυτό; Το θέλω! Το θέλω! Βγάλτο γρήγορα!»

«Δεν υπάρχει περίπτωση» είπε ο Θοδωρής αποφασισμένος.

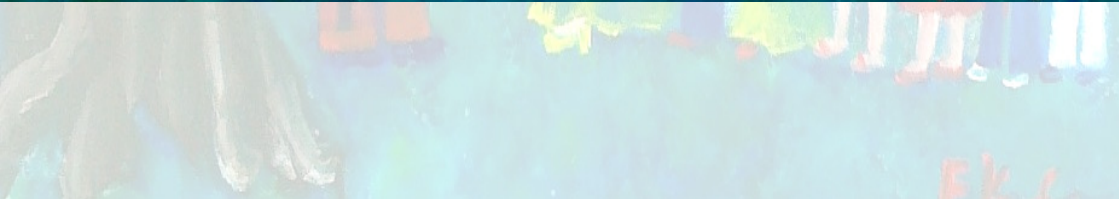
«Μπα! Τι θα κάνεις; Θα παλέψουμε;» ξέσπασε σε γέλια ο Δράκος.

«Αν το θες, ναι! Αλλά με έναν όρο! Αν νικήσεις, παίρνεις το περιδέραιο. Αν όμως νικήσω εγώ, θα εξαφανιστείς μια και καλή και θα πάψεις να τυραννάς όσους έρχονται εδώ!»

«Εντάξει! Χάχα! Πόσο ανόητος είσαι που νομίζεις ότι μπορείς να με νικήσεις!» απάντησε ο Δράκος κι ετοιμάστηκε να ορμήσει στον Θοδωρή.

Το γενναίο παιδί έπιασε σφιχτά με τα δυο του χέρια το περιδέραιο, έκλεισε τα μάτια κι έκανε με όλη του την ψυχή μια ευχή: «Βοήθησέ με, Θεέ μου, να νικήσω τον κακό δράκο, σε παρακαλώ!»

Όταν το θηρίο έπεσε πάνω του, ο Θοδωρής ήταν τόσο δυνατός, που ο Δράκος πετάχτηκε πέρα. Σηκώθηκε ντροπιασμένος κι από τη φούρκα του που δεν μπόρεσε ούτε το περιδέραιο να πάρει, ούτε το παιδί να νικήσει, έκανε ένα «πλαφ» κι έσκασε σαν

μπουρμπουλήθρα. Εξαφανίστηκε για πάντα, αφού από ζήλεια και μόνο ήταν καμωμένος.

Τα δυο παιδιά αγκαλιάστηκαν με ανακούφιση και έτρεξαν προς την κορυφή του βουνού. Είδαν τον φύλακα του δέντρου και σταμάτησαν.

«Παιδιά μου», τους είπε εκείνος πολύ λυπημένος, «δυστυχώς το δέντρο μάς αφήνει. Η δική σας θα είναι η τελευταία ευχή που θα πραγματοποιήσει. Γι' αυτό, βιαστείτε!»

Τα αδέρφια γρήγορα πήδησαν στο δέντρο με καρδιοχτύπι κι εκείνο για πρώτη φορά μίλησε με ανθρώπινη φωνή.

«Έμαθα για σας. Τα πουλιά που κάθονται στα κλαδιά μου έφεραν τα νέα σας. Είστε καλά παιδιά κι αγαπημένα αδέρφια. Όμως τώρα, κάντε γρήγορα για να προλάβετε! Ελάτε πιο κοντά μου! Αγκαλιάστε με, ενώστε τα χέρια σας και προσέξτε τι θα ευχηθείτε! Πεθαίνω...», ακούστηκε η κουρασμένη του φωνή.

Τα δυο παιδιά κοιτάχτηκαν και φώναξαν με όση δύναμη είχαν:

«Ζητάμε να μην πεθάνεις ποτέ! Να έρχονται πάντα οι άνθρωποι κοντά σου και να τους βοηθάς!»

Κι η φωνή τους ήταν σαν να πέρασε μέσα από τον πελώριο κορμό και να έφτασε ως τις βαθιές ρίζες του δέντρου. Λες κι η δύναμη κι η καλοσύνη που είχαν οι αθώες παιδικές καρδιές

έδωσε χρώμα στα ξεθωριασμένα του φύλλα. Και τα άνθη του ζωντάνεψαν κι έλαμψαν από ομορφιά έτσι όπως τ' αγκάλιαζαν οι ακτίνες του ήλιου. Το μαγικό δέντρο όρθωσε και πάλι περήφανα το ανάστημά του. Γύρισε και χαμογέλασε στα παιδιά ευτυχισμένο.

«Σας ευχαριστώ! Χρησιμοποιήσατε την ευχή σας με σοφό τρόπο»

Ο κόσμος που περίμενε με κομμένη την ανάσα από την αγωνία, ξεφύσησε ανακουφισμένος.

Τα δυο αδέλφια πήραν ξαλαφρωμένα τον δρόμο του γυρισμού.

Στο σπίτι όλοι περίμεναν με ανυπομονησία. Ο Θοδωρής αγκάλιασε την αδελφή του και της φόρεσε στον λαιμό το μαγικό περιδέραιο. Κι έπειτα τη φίλησε στα μάτια κι ο Φώτης έκανε το ίδιο.

«Από την Καλή Νεράιδα» της είπαν με μια φωνή.

Κι η μικρή Πελαγία ένιωσε μια ζέστη και κάτι σαν γαργάλημα. Τα βλέφαρά της πετάρισαν και τα μάτια της άνοιξαν.

«Τι όμορφο χρώμα» φώναξε έκπληκτος ο Θοδωρής.

«Τα μάτια σου είναι ίδια με το πετράδι στον λαιμό σου» είπε ο Φώτης.

Και τα πουλιά έφεραν τα νέα μέχρι το Μαγικό Βουνό καθώς κάθισαν στα κλαδιά του Δέντρου. Κι οι άνθρωποι έσκυψαν σαν με

σεβασμό τα κεφάλια. Και κατανόησαν πως από δω κι εμπρός έπρεπε να σκέφτονται δυο φορές τι ήθελαν να ζητήσουν σαν ευχή. Κάτι που θα έφερνε την πραγματική ευτυχία!

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαίτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαίτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαίτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Η σχέση της **Ευτυχίας Κουκουζέλη-Δημακοπούλου** με τη ζωγραφική είναι μια σχέση πάθους. Δεν έχει διδαχθεί ζωγραφική, όμως το ένστικτό της την οδηγεί σε αυτή με αυτό το πάθος. Ξεκίνησε να εκθέτει τον Ιούλιο του 2008, ενώ θα ήθελε όσο ζει να έχει τη δυνατότητα να εκφράζεται με τη ζωγραφική. Δε δηλώνει ζωγράφος, απλά ζωγραφίζει. Είναι μέλος του Εικαστικού Ομίλου Καρδίτσας από το 2008. Έχει τρεις ατομικές εκθέσεις, ενώ συμμετείχε σε είκοσι τρεις ομαδικές μεταξύ των οποίων: στον Ελληνογαλλικό Σύνδεσμο Κοθωνακίου, στο Παλατάκι Χαϊδαρίου, στο Αρχαιολογικό Μουσείο Καρδίτσας, στο Gallery Mirror art, στον Εικαστικό Όμιλο Καρδίτσας, στο Θεατρικό εργαστήριο Καρδίτσας, στο Μέγαρο Πινακοθήκης Πειραιά.

«Και πού βρίσκεται αυτό το δέντρο;»
«Πέρα μακριά, στο Μαγικό Βουνό».

Και από τα περάτα της γης φτάνει ο καθένας εκεί, να κάνει τη μία και μοναδική ευχή. Να την ακούσει το καλόψυχο Δέντρο και να την πραγματοποιήσει.

Δυο μικροί, ο Θοδωρής και ο Φώτης, θα ξεκινήσουν για τον ίδιο προορισμό με ένα τριαντάφυλλο στο σακίδιό τους και μια ευχή στην καρδιά τους.

Είναι η αληθινή ευχή, θα προλάβουν το Δέντρο που μέρα με τη μέρα μαραζώνει από την πίκρα και τα βάσανα των ανθρώπων;

Μια ιστορία για τη δύναμη της αληθινής αγάπης, για το τι θέλουμε, τι μπορούμε, τι είναι σημαντικό και τι όχι. Μια ιστορία παραμυθένια για το μεγάλο κι όμορφο παραμύθι της ζωής.